

Чарлс Дикенс е роден на 7 февруари 1812 г. в малко градче край Портсмът, на брега

на Ламанша. Баща му е дребен чиновник в местното ковчежничество на кралската флота, фамилията е многолюдна и парите никога не достигат. Когато Чарлс навършва пет години, семейство Дикенс се преселва на север, в крайморски корабостроителен град Чатъм. Детството на бъдещия велик писател е щастливо.

Дикенс не получава училищно образование. Той се учи да чете и пише от майка си, която била образована жена. Детето задоволява огромната си любознателност като жадно препрочита скромната семейна библиотека, където открива "Робинзон Крузо", "Дон Кихот", "Хиляда и една нощ". Изключително наблюдателен от малък и с много силно въображение, той дълго време живее в света на тези книги.

Веселият, но малко лекомислен баща, потъва в дългове и подгонен от кредиторите, през 1823 г. се преселва с цялото си семейство в Лондон. В този чудовищен за времето си индустриален град те заживяват в гъсто населения бедняшки квартал Камдън Таун. Само два дни след дванадесетия си рожден ден Чарлс трябва да постъпи на работа, за да подпомогне разорените си родители с мизерната седмична заплата от 6 шилинга. Въпреки всичко след около седмица баща му е арестуван и изпратен в затвора за длъжници. Заедно с него там се настанява цялото му семейство, останало без покрив и без средства за съществуване. Единствен Чарлс остава на "свобода", но е принуден да работи в мръсна фабрика, където заедно с много деца като него лепи етикети върху кутии с вакса за обувки. Едно неочаквано наследство подобрява финансовото положение на семейството и те излизат от затвора. Чарлс тръгва на училище. Но и този път нещата бързо се влошават. Момчето отново постъпва на работа - като писар в адвокатска кантора. Опитва се сан да продължи образованието си в библиотеката на Британския музей. Научава стенография и е нает да води записки е съда. През 1831 г. е привлечен като репортер в два лондонски вестника и скоро си спечелва слава на много способен журналист. Стенографира парламентарни речи, пътува из страната и пише репортажи по различни злободневни теми. През 1833 г. се появява отпечатан първият му разказ. Три години по-късно издава два тома къси разкази. На 25 годишна възраст Чарлс Дикенс става най-четеният английски писател на своето време. От февруари 1837 до март 1839 г. в едно литературно списание излиза на части първият му роман - "Приключенията на Оливър Туист". Още преди да завърши печатането му в списанието, той е публикуван като отделна книга през 1838 година.

Чарлс Дикенс написва още тринадесет романа, между които "Животът и приключенията на Николас Никълби" (1839), "Коледна песен" (1846), "Домби и син" (1846), "Дейвид Копърфийлд" (1850). Умира през 1870 г. и е погребан с големи почести в Усетминстърското абатство. Един от дядовците на Дикенс е иконом, а другият - крадец. Баща му е чиновник, който осигурява на семейството си добър живот, но има екстравагантно отношение към парите и умира в затвора за длъжници през 1824 г. 12-годишният Чарлс е принуден да напусне училище и да започне да работи във фабрика. Там остава няколко години. След това работи като репортер за няколко вестника и през 1836 г. започва първото си произведение - "Клубът Пикуик". За няколко

месеца той става най-популярният английски писател. През следващите 30 години той пише много творби, които постигат голям успех и му носят ту популярност, ту богатство, ту сиромашия. Дикенс е извор на неизчерпаема енергия. Той е остроумен събеседник и винаги става център на внимание. В зрелите си години открива, че е много по-забавно - а и много по-леко в професионално отношение - да четеш публично старите си творби, вместо да пише нови. Дикенс е фантастичен артист и изявите му на сцената неминуемо пълнят градските театри с възторжена публика. Изявите му на сцената са над 470. Информацията за личния живот на Дикенс се смята за напълно достоверна, поради факта, че са запазени 10 000 негови писма. Интересното е, че не е съхранена кореспонденцията, прасана до него. Дикенс бил силно отговорен за репутацията си, понеже я смятал за символ на семейния живот. Вероятно поради тази причина грижливо и системно веднъж годишно изгарял получените писма. На 17 години писателят изживява силна любов с Мария Беднъл, лекомислена 18-годишна девойка, която носи черната си коса вдигната. Момичето си играе и капризничи и след 4-годишна агония Дикенс е жестоко наранен от гордост и я изхвърля на улицата. Опитът му е толкова горчив, че го приучава да потиска и контролира чувствата си. Много години по-късно той пише: "Опарен съм жестоко и вече на никого не показвам чувствата си - дори на децата си, освен когато бяха много малки." Препатилият с жените Дикенс намира съпруга по съвсем различен път, без да търси любов. Катрин Хогард, която наричали глезено Кейт, е тиха, спокойна и бавничка. Дикенс изяснява отношението си към нея още в началото на тяхната връзка - той очаква тя да му ражда деца. Двамата изпълняват споразумението. След 10 деца Кейт е много по-пълна и по-малко проникателна, отколкото преди женитбата си с Дикенс и откликва тотално на всичките му желанија. Докато годините минават, Дикенс не само загубва желание към съпругата си, но и открито я отблъсква и дори обявява, че я мрази. Неслучайно в "Клубът Пикуюик" творецът пише: "Когато се ожениш, Самюъл, ти ще разбереш много от нещата, които сега са ти непонятни. Но ще направиш толкова много, за да получиш толкова малко, колкото сиракът от приюта може да се нахрани, като научи азбуката." Дикенс се обвързва с многобройни флиртове и авантюри - обикновено с малолетни момичета, които възприема като символ на невинността. Всъщност най-важната жена в живота на Дикенс не е съпругата му, а нейната сестра Мери, която същевременно е и много близка с Кейт. Когато Чарлз и Кейт се женят, 16-годишната Мери идва да живее при тях. Тримата се разбират великолепно. Мери не е така спретната като Кейт, но има изключителен усет към литературата и Дикенс цени много общуването им. В една съботна майска нощ през 1837 г. се случва трагедия. Кейт, Мери и Чарлз се връщат от театър, пожелават си лека нощ, но не след дълго Чарлз чува странен вик от стаята на Мери. Тя получава остра сърдечна атака. През следващите няколко дни Мери тихо угасва в ръцете на Чарлз. Той сваля пръстена от ръката ѝ, поставя го на своята и страда по нея през целия си живот. Няколко месеца писателят се топи от скръб по Мери. Запазва дрехите ѝ, поръчва да го погребат в нейния гроб. Дикенс не е способен да пише цели 2 месеца - нещо твърде странно за него. Няма друга жена - нито съпругата му Кейт, нито която и да е млада девойка, която да измести в мислите и сърцето му Мери Хогарт. Вероятно защото е невъзможно нито една жена да съперничи със спомена за друга, застинала във времето с чара, чистотата и непорочността на 17-те си години. И ако все пак съществува някоя друга, която успява да развълнува по подобен начин Дикенс и да го откъсне от досадата на семейния живот, то това е

неговата първа възлюбена Мария Беднъл. Дикенс ѝ признава чувствата си, като всеки ден ѝ праща писма през 1855 г. 20 години след злополучния край на младежката им връзка Мария му отговаря. Сега тя вече е Мария Уинтър, омъжена и майка на две дъщери. Въпреки че е "без зъби, дебела, стара и отблъскваща" сърцето на Дикенс отново се връща към трепета от 1830 г. Той пак ѝ пише развълнувани писма и настоява да се срещнат. Когато все пак рандевуто се състои, дивите и нереални фантазии на Дикенс пламват отново - по-силни от реалността и с огромна сила. Мария наистина е доста понаедряла, глуповата и скучна и по-скоро напомня Кейт, отколкото момичето, пленило младостта на писателя. В мига, в който я вижда, за Дикенс започва дълга и трудна битка да прекъсне връзката. Независимо че писателят прекарва голяма част от времето си в компанията на жени, връзката с Мария Уинтър се смята за единствената му извънбрачна сексуална връзка. 2 години след повторния мъчителен разрыв с любовницата си, 45-годишният Дикенс среща Елен Търнън, 18-годишна актриса. На същата възраст е и голямата му дъщеря. Елен е сияеща, интелигентна и естествено Кейт започва да ревнува Дикенс, че се среща с младата Нели, както галено я наричали. След по-малко от година Дикенс шокира обществото, оповестявайки раздялата със съпругата си след 22 години брак. Докато живее с Кейт, Дикенс понякога превръща отрицателната си енергия в страстни пародии. Той претендира например, че е изпитвал безнадеждна любов към младата кралица Виктория и често дразни жена си с разни песнички: Сърцето ми е в Уиндзор, Сърцето ми не е тук, Сърцето ми е в Уиндзор - То следва любовта ми. Когато кралицата се омъжва, Дикенс споделя с приятелите си, че е решил да се самоубие. Той продължава да раздухва историята дълго след като тя е престанала да разсмива когото и да е. По ирония на съдбата според тогавашното общество причината за разрыва между Дикенс и съпругата му не е Елен, а една от сестрите на Кейт - Джорджина Хогарт. Тя остава да живее у семейство Дикенс през 1842 г., когато е на 15. С годините Джорджина постепенно измества сестра си като домакиня и поема дори грижите по възпитанието на децата. Възможно е Дикенс и Джорджина да са имали връзка, но няма запазени доказателства. Джорджина не само не ревнувала писателя от Елен, а напротив, била искрено привързана към нея. През следващата година от живота си Дикенс прекарва повечето време с Елен и семейството ѝ, подкрепя ги и финансово. Носят се слухове, че двамата са имали дете, което почива още когато е съвсем малко. Писателят поставя Елен на първо място в завещанието си. Възможно е Дикенс да изживял с младата актриса романтична връзка, но така и не успява да открие у нея подходящата сродна душа и отново е неудовлетворен. В писмо до свой приятел писателят споделя: "Защо ми се случва това, което става и с бедния Дейвид Копърфийлд? Чувствата, които идват, ме разрушават. Все по-често духът ми търси отсъстващото щастие, приятеля и човека до себе си, който никога няхах..."